

Ulovila jsem ho v buši aneb Promiň, Bridget

Prolog

Tak jo. Konečně můžu napsat, co se tehdy doopravdy stalo.

Byl to divný čas. Potkala jsem totiž svého muže. Ještě jsem s ním nebyla tak třeskutě dlouho, jak se nakonec ukázalo. Potkala jsem ho, když šel v noci se svou první láskou po Václaváku. Šla jsem totiž taky po Václaváku. Šla jsem s partou kamarádů, s kterou jsem se přemísťovala z jedné hospody do druhé. Můj muž šel s Dáňou. S holkou, která si ho chtěla vzít a které jsem ho vyrvala z pazourů. Dáňa se ovšem nevzdala, nevadilo jí, že jsem mému muži porodila chlapečka, nevadilo jí ani, že jsme byli docela šťastní. A protože můj muž byl jenom muž a protože mu lichotilo, že je u ženy schopen vzbudit neutuchající vášně, která plane, i když ji nesytí, tak... tak šel prostě s Dáňou o půlnoci po Václaváku. Nelíbili se, ani se nedrželi za ruce,

ale stejně se právě tehle moment stal startovací čarou na nejobrodrůžnější trati mého života.

1.

Nabídka

Počet sportovních schopností: 0, počet znalostí o horách: 0, počet manželů: 1 (úplně stačí), počet dětí: 1 (úplně stačí), počet milenců: 0 (a tak je to přece správné!)

Nikdy jsem nepocítila sportovní ctižádost. A sportovní organizátoři byli pro mě ještě nepochopitelnější než samotní sportovci. Právě tihle nepochopitelní lidé ale vymysleli projekt, který mě nadchl. Chtěli totiž, abych psala články, reportáže, knížky a scénáře o tom, jak horolezečtí profesionálové i amatéři zdolávají nejvyšší hory všech světadílů. Tu nabídku jsem získala jen kvůli Pájovi. Pája byl šéf filmové společnosti, a když jsem řekla, že jsem se mu líbila, tak to nebylo přesné. Páju jsem fascinovala. Byl užaslý, že říkám vtípné věci, že mám zvláštní rodinnou historii a že mám obrovská prsa. Na Pájovi mi připadal nejzajímavější právě jeho obdiv ke mně. Mé sebevědomí syčelo rozkoší a zvět-

šovalo se každým Pájovým pohledem. Byla jsem ale vdaná, a tak jsem se vůbec milostně neangažovala, chovala jsem se spíš jako lenivá pávice, která jen úkosem sleduje rozrušeného páva, jak před ní natrásá svá barevná peříčka.

Pája měl ve skutečnosti k pávovi dost daleko. Byl malý, měl brýle a hrbil se. Neměl moc pěkné dětství, protože (jak řekl Michael Douglas v nějakém thrilleru) bylo krátké. Máma Páji brzo po jeho narození onemocněla, pak se zamilovala do australského malíře, pak se odmilovala a pak umřela.

Pája mne trochu dojímал a trochu jsem se ho bála. Jeho postoje neměly jasné mantinely. Pája nepochopil, že dobro je dobro a zlo je zlo. Pája měl tendence se dobrou vysmívat a zlo vydávat za chytrost. Ale nechci psát o Pájovi. Zmiňuji se o něm jen proto, že jsem ho měla ráda. A to proto, že mu nevadilo, že mám velký zadek a kulatá stehna. A vlastně o Pájovi mluvit musím, protože kdyby nebylo Páji, tak by se vůbec nic neodehrálo.

2.

První pohled

Počet hodin strávených úvahami, co si vzít na sebe do Afriky: 48, počet zbytečných věcí, které jsem si sbalila do Afriky: 8, počet věcí, které mi v Africe chyběly: 18, počet vodek v letadle: 8 a ty další si nepamatuju

Byl prosinec. Za hodinu a půl mělo odstartovat letadlo do Amsterdamu, kde jsme se měli nalodit na palubu Air France a odrčít až k rovníku. Jako první horu si totiž horolezci vybrali Kilimandžáro. A naším cílem byla proto Tanzanie.

Bože, jak já se bojím létat! Tehdy jsem se taky strašně bála. Tak moc, že jsem si musela jít dát do baru vodu. Anebo radši dvě, nebo tři. Čtyři jsme si s Pájou dali, než jsme zjistili, že naše letadlo do Amsterdamu je fuč. Jo, málokomu se to podaří, ale mně ano. Dokázala jsem prošvihnout letadlo, a přitom jsem byla rozhodnutá zažít něco nebezpečně vzrušujícího. Zburcovala jsem všechen letištní personál, takže se nám nakonec podařilo odletět do Bruselu a pak to vzít autem do Holandska. Vyдалa jsem ob-

rovské množství energie, ale nakonec jsme se jako poslední cestující nalodili v Amsterdamu do airbusu směr Dáresalám.

Samozřejmě že má starost, co budu mít na rovníku na sobě, byla mnohem větší, než jestli zvládnou napsat o Africe knihu a scénář. Nechala jsem si ušít hedvábné šaty na ramínka, které měly bílý podklad a červeno-žluto-modře impozantní fleky. Měla jsem v úmyslu na flekaté šaty nosit červenou košili s rukávy po loket a s délkou pod kolena, která by milosrdně zahalila mé širokorozchodné oblíny.

Když letušky po čtrnácti hodinách letu otevřely v letadle dveře, dýchl na mě horký vítr. Mé hedvábné šaty se vzduly. Zahalily mi hlavu, takže jsem v okamžiku byla jak neforemný balík, jako stan, jako bourec morušový... Jednoduše řečeno: dřív než jsem se já mohla podívat na africký kontinent, tak se africký kontinent podíval na mě! Konkrétně na má nahá, tlustá, bílá stehna a na mé spodní kalhotky, jejichž výběr určilo jediné kritérium: hodně pohodlné na dlouhou cestu...

3.

Netopýři

Počet komářích štípnutí: 1, počet milenců: 1 (stalo se, ale je to neodpustitelně nemorálně nechutné), počet hodin strávených vzpomínkami na domov: 0 (nesmí se to nikdo dozvědět)

Ještě než začnu vypravovat, jak jsme jeli horou krajinou, kde kolem silnice chodí krásné štíhlé Masajky s velkými vědry na svých nádherných hlavách, tak vám řeknu, jak to vypadalo, když jsme přijeli do hlavního města Tanzanie. Vlhkost vzduchu tam byla obrovská. Šaty se mi lepily na kůži a vzpomněla jsem si, jak můj táta, který vždycky očekával nějakou katastrofu, říkal, že máme mít vždycky u sebe lahev s pitnou vodou. Mě a Páju ubytovali na českém obchodním zastupitelství. Zamkli jsme se v bytě, kde hučela klimatizace jak starý autobus, když jede do kopce, a já Páju vyštvala pro minerálku. Nechtěl jít, ale měla jsem tolik fundovaných argumentů, že se nakonec vzdal. Odešel v pět hodin dvacet minut odpoledne. Bylo půl sedmé, když ještě nebyl zpátky. Začala jsem panikařit. Mobil jsem neměla, žádný signál

se tam stejně nedal chytit, a šlela jsem při představě, jak Pája upadl do zajetí lidožroutů, kterým učarovalo jeho bílé, masité tělo. Jak jsem tak panikařila, tak mne napadlo, že Pájovi půjdu naproti.

Otevřela jsem dveře bytu, když mi došlo, že nemám klíče. Jenže právě v tu chvíli domem prolétl poryv vichru a dveře se mi zabouchly před nosem. Stála jsem na chodbě, v domě se zdmi, v kterých byly dvacetimetrové díry, aby dům mohl dýchat a bylo v něm světlo a aby do něj mohl v hejnech létat hmyz. Nejenže je v Dáresalámu devadesátiprocentní vlhkost vzduchu, ale létá tam taky devadesát procent malarických komárů. Bzučeli kolem mě, jako by se domlouvali na hromadném útoku. Má hrůza byla tak velká, že jsem po vzoru kudrnatého Doylea ze starého seriálu *Profesionálové* na první pokus vykopla dveře.

Pája přišel pak za chvíli. Zdržel se proto, že v šest hodin obloha nad Dáresalámem ztmavla. Miliony netopýrů se shromáždily nad městem a zamířily k nějakému neznámému cíli. Pája pozoroval nebe a na mou existenci docela zapomněl.

Nenaštvalo mne to. Dojalo mne to. Zasněný Pája mi náhle připadal tak mužný! Stulila jsem se mu do náruče a chvíli jsem si nalhávala, že možná právě Pája je v mé manželské kri-

zi východiskem, a že vážně asi nezbyde, než abych ho představila dětem a začala s ním budovat zbrusu nové rodinné hnízdo.

4.

Úplně malí žraloci

Velikost Pájových pih na zádech: obrovská, velikost tanzanijských žraloků: malá (ale při vyprávění lze zvětšit), velikost mé podprsenky: 80G

V tanzanijském Dáresalámu jsme se potkali s pánem z obchodního zastupitelství. Byl to nenápadný muž, který proplul bez problémů socialismem a teď se moc bál, aby mu kapitalismus nezhatil jeho ekonomické vyhlídky. Ten pán měl dceru, která v Africe vyrostla. Mluvila perfektně anglicky i francouzsky a příjemné na ní bylo, že si na rozdíl od svého otce ani na moment nedělala hlavu, jestli má před námi skrývat, že se má s rodiči v Tanzanii báječně. A měla se tam fakt moc dobře. Jediným opravdovým problémem pana obchodního totiž bylo, aby měli na zastupitelství hodně lahví českého piva a aby měli každý den k dispozici řidiče, který by je odvezl k moři. Moře v Dáresalámu mělo přes 30 stupňů a pláže byly

široké a zlaté se spoustou kokosových palm, z kterých padaly kokosy stejně jako u nás shnilá jablka.

Do vody jsem šla opatrně, bylo mi divné, jak byla voda stejně teplá jako vzduch, takže mne ani na chvílku neochladila. Dno bylo mělké, šla jsem daleko a pořád dál, až jsem si všimla, že ta česko-africká holka pana obchoďáka na mě prudce gestikuluje. „Vrať se, vrať!“

A tak jsem se vrátila. A ta holka mne donutila, abych se sehnula a koukla do vody. Viděla jsem tam asi třiceticentimetrové hbité tělíčko.

„To jsou žraloci,“ řekla holka. „Jsou malí, ale mají hodně ostré zuby. A když jsi v hloubce a vrhne se jich na tebe víc najednou, tak to končí blbě. Tak jednou týdně tady v moři zmizí nějaké dítě.“

Tehdy – já blázen bláznivá – jsem si myslela, že to, že jsem unikla žraločím zubům, je něco fantasticky vzrušujícího. Že jsem právě prožila dobrodružství na hranici života a smrti a že o tom budu všude vyprávět. A psát. Pcha! Žraloci! Kam se hrabou na situace, do kterých jsem se řítila v rozhrkaném letadle afrických aerolinek, které mi zajistily cestu z Dáresalámu do Arushy.

A právě až tam začal příběh, který měl až moc dlouho otevřený konec.